

บทนำ

“รอดด้วยคร่ำบ”

ศิลปินเสียงนำไปก่อนตัว เมื่อประตูลิฟต์ที่หมายตากำลังจะปิดลง เขาเร่งฝีเท้าจนเกือบจะเป็นวิ่ง ในมือถือดอกไม้ช่อใหญ่กับแก้วกาแฟหนึ่งใบ

ศิลปินหอบเมื่อประตูลิฟต์ปิดลง เขาลอบมองชายหนุ่มใจดีที่ช่วยกดเปิดลิฟต์รอ ใบหน้าหล่อเหลาดูเคร่งขรึม ไหล่กว้าง สูงราวกับนายแบบ อยู่ในชุดสูทดูสมาร์ท ศิลปินก็มั่งมั่งมองตัวเองไม่ได้ เขาเป็นชายหนุ่มร่างผอม หน้าตาธรรมดา แถมอยู่ในเสื้อผ้าที่แตกต่างกับชายหนุ่มลิบลิบ

ศิลปินทำงานเป็นพนักงานร้านดอกไม้และกาแฟ หน้าทีหลักคือส่งของให้ลูกค้า ชุดทำงานของเขาคือชุดพนักงานส่งของของร้าน เสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีเขียวกับกางเกงยีนสีน้ำเงินเข้ม หมวกปีกโลโก้ร้าน และรองเท้าผ้าใบสีดำเพื่อกันเลอะ ช่วงแตกต่างกับชายหนุ่มตรงหน้า

โดยสิ้นเชิง

ไปชั้นเดียวกันด้วย ศิลมมองปุ่มกด จะรู้จักคนที่เขาส่งของให้ใหม่ นะ แต่ออฟฟิศใหญ่โตขนาดนั้นคงรู้จักกันไม่ครบทุกคนมั้ง ศิลมก็ลองมองดอกไม้ในมือ แอบยิ้มเมื่อคิดว่าเดี๋ยวนี้ผู้หญิงเป็นคนส่งดอกไม้ให้ผู้ชายแล้ว

เพราะมัวแต่คิดอะไรเพลิน ๆ เขาก็ตั้งใจจนร้องเสียงหลง เมื่อลิฟต์กระชากตัวแรงหนึ่งครั่งก่อนหยุดนิ่ง ความตกใจบวกกับแรงกระชากทำให้เขาเสถลาเข้าหาเพื่อนร่วมชะตากรรม กาแฟกระฉอกออกจากแก้วตามแรงเหวี่ยง ดอกไม้ปลิวหรือออกจากมือ ปะทะกับออกกว้างก่อนตกลงสู่พื้น

ศิลปินตะลึงหน้าซีด รีบเก็บช่อดอกไม้ขึ้นมา “ขอโทษครับขอโทษ!”

“ไม่เป็นไร” คนตรงหน้าไม่แสดงอาการ ไม่แม้แต่จะก้มลงจัดการกับคราบกาแฟที่หกเลอะเลื้อยทั่วทั้งบรองเท้า แม้ไม่มาก แต่ก็เห็นเด่นชัด

ศิลปินจะเข้าไปเช็ดให้ แต่ต้องชะงักเมื่อคิดบางอย่างขึ้นมาได้ ดวงตาของเขาเบิกกว้าง

“คะ...คุณ! คุณ! ลิฟต์ค้าง!”

ร่างสูงสบตาโตของเขา ไม่ตอบอะไร เดินผ่านเขาไปยังแผงควบคุม กดปุ่มฉุกเฉิน ตาเหลือบขึ้นมองกล้องวงจรปิดในลิฟต์ ครู่เดียวก็มีคนตอบกลับมา ด้านนอกทราบแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น กำลังแจ้งเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินการช่วยเหลือ

“รอก่อน” น้ำเสียงคนพูดราบเรียบ

ศิลปินมองค้อนไม่ได้ อะไรจะใจเย็นปานนั้น ถ้านานล่ะ ถ้า

เขาติดอยู่ระหว่างชั้นพอดี ถ้าเปิดเข้ามาช่วยไม่ได้ ถ้าอากาศหมดก่อน

!!!

ถ้าอากาศหมดก่อน!!!

“คุณ! ะ...ถ้าเราตายก่อนล่ะ”

“ใจเย็น” มือแข็งแรงจับไหล่เขาทั้งสองข้าง หมุนให้หันไปเผชิญหน้า จ้องตาเขาราวกับสะกดจิต “อย่าเพิ่งสติแตก”

“ผมไม่ได้สติแตก ผม...ผม...” คนไม่สติแตกพูดไม่เป็นคำ “เข้านี้ผมยังไม่ได้โทร.หาพ่อกับแม่ ยังไม่ได้บอกรัก ออร์เดอร์ตอนบ่ายรับไว้ก็ยังไม่ได้ออกเงิน ผมยังไม่เคยไปเที่ยวต่างประเทศเลยสักครั้ง ผม...”

“ก็โทร.สิ”

“อะ?” ดวงตาของศิลปินเบิกกว้าง จ้องตาอีกฝ่าย

“คุณก็โทร.ไปสิ ลิฟต์ค้างมันไม่ได้ตัดสัญญาณโทรศัพท์ สัญญาณอาจจะอ่อนแต่พอคุยได้”

ศิลปินรู้สึกถึงแมลงวันนับสิบตัวกำลังบินเข้าปากของเขา เพราะมันอ้าค้างอยู่นานก่อนเสียงหัวเราะกะเอ้อ ๆ จะหลุดลอดออกมา

“อะ ๆ ๆ” เขาพยายามฝืนความกลัวทำเหมือนตัวเองไม่เป็นไร “ผมแค่เปรียบเปรยว่าผมยังไม่ได้ทำอะไรตั้งหลายอย่าง เกิดเป็นอะไรขึ้นมาคงเสียดาย”

“เราแค่ลิฟต์ค้าง” เสียงคนพูดยังราบเรียบไร้ความตระหนกตกใจ

“ไม่แค่นะครับ ลิฟต์ตัวนี้เก่าแก่แค่ไหนก็ไม่ว่า” ศิลปินเป็นเมินความใหม่ของลิฟต์เสีย มันอาจใหม่เพราะแม่บ้านทำงานดีก็ได้ “แล้ว

ถ้าเกิดเจ้าของตึกสังลิฟต์สเป็กต่ำมาติด เกิด...เกิดลิฟต์มันสวยแต่
รูปจูปไม่หอม”

“หึ... ใครเขาใช้สำนวนนั้นกับลิฟต์” ในขณะที่เขาโวยวาย
อีกคนกลับมีท่าทีสบายๆ ชวนให้โมโห

“นี่ผมพูดจริงนะครับ ใครจะไปรู้คุณลุงเจ้าของตึกอาจไม่เคย
สั่งซ่อมบำรุงลิฟต์เลยก็ได้ไม่จำเป็นจะค้างเหวอ ตึกนี้สร้างมาตั้งนาน
แล้ว เราต้องไม่ตั้งอยู่ในความประมาท” ความกลัวความวิตกทำให้
คนสติแตกได้ เขาคงเป็นหนึ่งในนั้น ศิลปินคิดว่าเขาพูดมาก โวยวาย
แต่เขาหยุดตัวเองไม่ได้

“คุณลุง!?”

“ครับ” ศิลปินหน้า ทืออย่างนี้ดันทำเสียงเสียดใจ แทนที่จะ
ไปก๊สเรื่องที่เขาพยายามบอก ดันสนใจคำเรียกเสียดอย่างนั้น

“รู้ได้ยังไงว่าแก่แล้ว”

“โห! คนเป็นเจ้าของตึกใหญ่โตขนาดนี้ได้ ต้องแก่ระดับคุณลุง
ขึ้นไปอยู่แล้วครับ แต่มันไม่ใช่เรื่องที่เราต้องคุยกันตอนนี้ ผมว่าเรา
มาช่วยกันหาทางออกดีไหมครับ”

ศิลปินนึกได้ว่าเขาไม่ควรอยู่เฉย ชายหนุ่มวางดอกไม้และแก้ว
กาแฟลงที่มุมลิฟต์

“ไม่ต้อง รอเฉยๆ ก็พอ เชื่อเถอะว่าลิฟต์ตัวนี้ปลอดภัยดี”

“แต่เราไม่ควรรอมือขอเท้ารอความช่วยเหลือนะครับ เราต้อง
รู้จักช่วยตัวเองก่อน” ศิลปินหน้าขึ้นมองเพดานลิฟต์ เขาดูหนึ่งมา
ตั้งเยอะ ข้างบนมันเปิดขึ้นไปได้

“คุณหนักเท่าไรครับ”

“ผมเหวอ ถามทำไม”

“ช่างเถอะ คุณเหยียบหลังผมแล้วปีนขึ้นไปดูด้านบนหน่อย
ครับ”

“ดูหนังมากไปหรือเปล่า” เสียงพูดปนหัวเราะ

“เอาน่าคุณดึกว่าไม่ลอง เกิดเราติดอยู่ระหว่างชั้นปีนขึ้นไป
ด้านบนมันน่าจะตรงกับประตูด้านบนนอกพอดี” เห็นไหมการดูหนังมาก
ใครว่าไม่ได้ประโยชน์ เขาเคยดูเหตุการณ์แบบนี้มาก่อน

“ไม่ละ เดี่ยวคุณหลังหัก” ผู้ร่วมชะตากรรมไม่ยอมร่วมมือกับ
เขา

“ฉันผมเหยียบคุณแทนก็ได้ คุณตัวใหญ่กว่าผม”

“ไม่มีทาง นั่งรอเฉย ๆ เอะะ ยิ่งคุณโวยวายทำโน่นทำนี่อากาศ
จะยิ่งหมด”

ศีลชะงัก จริงด้วย! เขาลืมไป

ร่างสูงถอดเสื้อสูทออก โยนลงไปบนพื้นก่อนลงไปนั่งทับ ศีล
ทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ ปิดปากเงียบ

“หึ ๆ คุยบ้างก็ได้ คุณจะได้ไม่เครียดจนสติแตก”

“ทำไมครับ กลัวผมกระโดดกัตุเหวอ”

“ไม่ได้คิดแบบนั้นแต่ก็ใกล้เคียง”

ศีลหันไปมองใบหน้าด้านข้างของคนพูด เห็นนิ่ง ๆ ขรึม ๆ ร้าย
ไม่ใช่เล่นนะ ชายหนุ่มถอนใจยาว พอได้นั่งพักสติของเขาก็ค่อย ๆ
กลับมา เริ่มรู้สึกว่เมื่อครู่ตัวเองวิตกจนเกินไป

“คุณทำงานชั้นยี่สิบห้าเหวอครับ” ศีลชวนอีกฝ่ายคุยเล่นฆ่า
เวลา

“ใช่”

“รู้จักคนที่ชื่อ พีระพัฒน์ พงษ์ภีระ ไหมครับ”

“ถามทำไม”

“ก็นั่น” ศิลชี่มือไปยังของที่เขากองเอาไว้ “ของคนที่ว่าครับ มีลูกค้าสั่งให้มาส่งให้ เห็นอยู่ชั้นเดียวกันเลยถามเล่น ๆ”

“รู้จัก”

“แต่สงสัยจะส่งไม่ได้แล้ว” ศิลมองของด้วยดวงตาละห้อย ดอกไม้บอบช้ำจากการตกกระแทก กาแฟฟาลูด กระจกออกมา แม้ไม่มากแต่สภาพนี้คงส่งให้ลูกค้าไม่ได้

“ผมว่าไม่เป็นไร เหตุสุดวิสัยแบบนี้คนรับเข้าใจ”

“ไม่ได้หรอกครับ พี่ลิตเจ้าของร้านผมจริงจังเรื่องนี้มาก ลูกค้า ต้องได้รับของที่ดีที่สุด โชคดีที่ร้านผมอยู่ในซอยที่ติดกับตึกแค่นี้เอง เดียวกลับไปเปลี่ยนได้ แต่ก็เสียดายค่าดอกไม้มันแพง”

“ใครส่งมา มีการ์ดไหม”

“แน่ะ ๆ” ศิลหันไปมองคนถามตาวาว “เห็นเงียบ ๆ อยากรู้ เรื่องคนอื่นเหมือนกันนะครับ...อู๊ย!” ศิลยิ้มแฉ่งเมื่อเจอเข้ากับ สายตาดู ๆ รีบยกมือขึ้นตบปากตัวเองเบา ๆ

“บอกไม่ได้ครับ ความลับของลูกค้า”

“มีคนมาแล้ว” ร่างสูงลุกขึ้นยืน ศิลรีบหยิบซองขึ้นมามีเสียง ฆดประตูลิฟต์ดังจากด้านนอก ครู่เดียวประตูลิฟต์ก็เปิดออก

“ขอโทษครับ” พนักงานรักษาความปลอดภัยโค้งต่ำมาก ศิล ส่งยิ้มกว้างให้จะได้รู้ว่าเขาไม่โกรธ พนักงานที่นี้ลูกฝึกมาดีจริง ๆ มารยาทงามเชียว

แต่ไม่ใช่แค่นั้น ด้านหน้าลิฟต์มีคนยืนรออยู่อีกหลายคน แต่ละคนมีสีหน้ากังวล

“เป็นอะไรไหมครับ” เสียงถามนอบน้อม

“ไม่เป็นครับ สบายดี” ศีลยิ้มแ้มตอบ ร่างสูงที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ยิ้มมุมปาก ดวงตาเป็นประกายจ้า

“เอ่อ...” ผู้ชายในชุดสูทเหมือนอยากพูดอะไรสักอย่างแต่แล้วก็เงียบไป

“โธ่! ผมไม่ทันแล้ว” ศีลเพิ่งนึกได้ว่าเขาต้องรีบกลับไปร้าน เพื่อเปลี่ยนดอกไม้และกาแฟ ลูกค้าแจ้งเวลาส่งของมาด้วย เขาไม่ยอมช้ามากเกินไป

“เดี๋ยว”

“ครับ?” ศีลหันไปมองเมื่อร่างสูงจับบ่าเขาเอาไว้

“ส่งของนั้นมาเถอะ”

“ทำไมครับ” ศีลไม่ยอมส่งให้

“ผมคือคนที่คุณจะมาส่งของให้”

“ไม่จริงมั้งง” ศีลหรือตามองคนพูด อ้าเขาหรือเปล่า

“คุณมกคลบออกหน่อยว่าผมชื่ออะไร”

“ได้ครับ ชื่อคุณพีระพัฒน์ พงษ์ภีระครับ”

“หา!?” ศีลตาเบิกกว้าง เผลอหลุดคำอุทานออกมา

“ไม่ต้องหา ไม่ต้องทำมาใหม่ ส่งมาผมจะบอกคนส่งให้เองว่าได้รับของแล้วในสภาพดีมาก”

“ไม่ดีมั้งครับ คือ...คือ...”

“ส่งมาเถอะ”

ศีลใช้เวลาตัดสินใจอยู่ครู่หนึ่ง ดีเหมือนกัน พิถีพิถันจะได้ไม่เสียดอกไม้ฟรี อย่างน้อยคนคนนี้ก็รู้ว่าเขาไม่ได้ตั้งใจ มันเป็นอุบัติเหตุ

“ขอบคุณมากครับ” ศีลส่งดอกไม้ การ์ด และแก้วกาแฟให้ แต่มีคนยื่นมือมาช่วยรับแทน

“ช่วยเซ็นรับให้ด้วยครับ” เขาเปิดกระเป๋าหยิบใบรับของมาให้
ชายหนุ่มเซ็น

“จะนั่งพักก่อนไหม” ร่างสูงคืนปากกาให้เขา

“ไม่เป็นไรครับ ผมต้องรีบกลับไปที่บ้าน”

“อืม อย่าลืมหาพ่อกับแม่ด้วย” เสียงพูดไม่เท่าไร
แต่สายตาที่มองมานี้สิ ถ้าไม่ใช่ลูกค้าละนะดู! ถึงจะคิดแบบนั้นแต่
เขาก็อดไม่ได้อยู่ดี ศิลปินจุกก็ใส่ ยิ่งทำให้ดวงตาคู่นั้นเป็นประกาย
มากขึ้น

“สวัสดีครับ” ศิลยกมือขึ้นไหว้ก่อนเดินแยกมา เขายกมือขึ้น
ทาบไหล่ รู้สึกเหมือนเพิ่งผ่านสมรภูมิมิรบมา เป็นการเริ่มต้นวันที่
ตื่นเต้นพิลึก ขอให้วันนี้เขาไม่โชคร้ายจนเกินไปด้วยเถอะ

“โชคดีนะที่ไม่เป็นอะไร” จินตั้งใจฟังเขาพูดจนจบ

จินเป็นชายหนุ่มรูปร่างเล็ก ใส่แว่นตลอดเวลา เป็นเพื่อนสนิท
สมัยเรียนมหา'ลัยของเขา หลังจบออกมาต่างคนต่างยังหางานทำ
ไม่ได้ จินจึงชวนมาทำงานที่ร้านของญาติสนิทไปพลาง ๆ ระหว่าง
รองาน ซึ่งเขาเต็มใจมาอย่างยิ่ง การทำงานหนักดีกว่าการกินบะหมี่
กึ่งสำเร็จรูปทั้งเดือน

“ใช่ ถ้าไม่นับเรื่องหน้าแตกนะ” ศิลสายตีสระะ “ใครจะรู้วะ เป็น
ตัวเองก็ว่าจะบอกกันตั้งแต่แรก อมพะนำอยู่ได้ จะจำชื่อนี้ไปอีกนาน
เลย นายพีระพัฒน์ พงษ์ภีระ”

“ชื่ออะไรนะ!”

พีลิต เจ้าของร้านดอกไม้และกาแฟที่เขาทำงานอยู่ เป็น
ชายหนุ่มรูปร่างสูงพอม ใต้ผมยาวประป่า ท่าทางพีลิตดูตื่นตกใจ รีบ

เดินตรงมาหาพวกผม

“ชื่อพระพัฒน์ พงษ์ภีระ โอ๊ย! ฟीलิต โอ๊ย!”

ศีลร้องโอดโอยเมื่อเจ้านายสุดที่รักยกมือขึ้นบีบคอ แม้จะบีบหลอก ๆ แต่ก็ต้องร้องกันไว้ก่อนเพื่อเอาจริง

“ที่เล่าเมื่อกี้ ที่เรียกตาลุง เรื่องขี้เหนียวนี่คือคนนี่หรือ”

“ชายพี โอ้ยยย ฟीलิต หยุดดด เดี่ยวผมตาย” ศีลร้องเสียงหลง เพราะคราวนี้เจ้านายเขย่ามือ ทำเอาเขาหัวสั่นหัวโคลน

“จะตายกันจริง ๆ นะลิ” ฟीलิตยอมปล่อยมือจากคอ ถอนใจออกมายาวมาก “เงาหัวไม่เหลือกันแล้ว”

“ทำไมพี” ศีลลูบคอตัวเอง ยังไม่เข้าใจที่เจ้านายพูด

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” แม้แต่เงินเองสีหน้าก็เริ่มเป็นกังวล

“ก็คนที่พูดถึง คนที่เ็งติดอยู่ในลิฟต์ด้วยเป็นเจ้าของตึกนั่น”

“หา!?” ศีลตาเหลือก เจ้าของตึก! หมอนั่นคือตาลุงที่เขาพูดถึงหรือ

“ไม่ต้องหาอะไรแล้ว ไม่ใช่แค่ตึกนั่น ที่ดินครึ่งซอยนี่ก็เป็นสินทรัพย์ของครอบครัวคุณพระพัฒน์ รวมถึงตึกนี้ด้วย” ฟीलิตถึงกับต้องควักยามในกระเป๋าขึ้นมาดม

“ตึกนี้หรือพี” หน้าของศีลเหลือสองนิ้ว

“เออสิ พีเข้าร้านนี้จากบริษัทของคุณพระพัฒน์”

ศีลกลืนน้ำลายลงคอ รู้สึกถึงความซวยซ้ำซวยซ้อนของตัวเอง ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมทุกคนถึงดูพิงออบพิเทา

“รีบเอากระเช้าดอกไม้ไปขอโทษ คลานเข้าเข้าไปเลยนะเจ้าศีล”

“ฟीलิตต อันนั้นก็เกินไป”

ศิลปินคิดเมื่อเจ้านายหันขวับมามอง “ไม่เกิน ต้องทำให้คุณ
พระพัฒน์นายโอรสให้ได้เข้าใจใหม่ เดือนหน้าก็ถึงเวลาต่อสัญญา
ร้านแล้ว ถ้าไม่ได้ต่อสัญญาตายแน่”

“ฉิบหาย อะไรมันจะพอดีขนาดนี้” ศิลปินตื้ออกซกหัว เขารู้
จากเจ้านายว่าร้านนี้ต่อสัญญาทุกสามปี ตั้งสามปีไม่มีเรื่องอะไร
ทำไมต้องมาเกิดตอนจะหมดสัญญาด้วยวะ

“ได้พี่” ศิลปินรับเจ้านายด้วยสีหน้ามุ่งมั่น “เดี๋ยวพรุ่งนี้ผมไป
แต่เช้าเลย”

“ไปวันนี้เลยเดี๋ยวช้า”

“พรุ่งนี้เหอะพี่”

“นี่มันเรื่องด่วนจัดการให้เรียบร้อยก่อน หรือเอ็งติดอะไร”

“ติดความขวยใจพี่ลิต เพื่อยังมีตกค้าง เดี่ยวลุงเห็นหน้าผม
แล้วฉุนขึ้นมา”

“ตกลง งั้นไปพรุ่งนี้” ลิลิตเห็นด้วยทันที

เสียงหัวเราะดังขึ้นเบา ๆ จินพยายามกลั้นแล้วแต่ไม่สำเร็จ เขา
ขำเพื่อนกับญาติสนิทจนหลุดเสียงออกมา

“ขอโทษครับ” จินรู้ว่ามันเป็นเรื่องจริงจัง แต่ฟังแล้วเขาอดขำ
ไม่ได้

“ไม่เป็นไรพี่ก็ขำ” สูดหายใจไม่มีใครกลั้นเสียงหัวเราะไว้ได้ หนึ่งใน
เจ้านายสองลูกน้องปล่อยเสียงหัวเราะออกมาพร้อมกัน

“เอาเถอะมันคงเป็นดวง” ลิลิตพูดอย่างปลงตก ปกติเขาจะ
เป็นคนรับออร์เดอร์ลูกค้าและจัดดอกไม้เป็นหลัก จินชงกาแฟและ
จัดดอกไม้ ศิลปินพนักงานสารพัดประโยชน์ หน้าที่หลักคือส่งของ
แต่ออร์เดอรันี้เข้ามาตอนเขาไม่อยู่ จินเป็นคนรับสายและจัดดอกไม้

ให้ไม่อย่างนั้นเขาคงรู้ตั้งแต่เห็นชื่อแล้ว เรื่องบางเรื่องมันก็เป็นเรื่อง
ของโชคชะตาล้วน ๆ ถือเสียว่าเป็นความตื่นเต้น เพื่อไม่ให้ชีวิต
เจียบเหงาจนเกินไป

“พีลิต”

“ว่า” ลิลิตหันไปมองลูกน้องตัวแสบของร้าน ศีลยืมกว้าง
ดวงตาเป็นประกายวาววับ

“พรุ่งนี้พีลิตเป็นคนเอาไปให้ไหม เพื่อฟ้าจะประทอนเนื้อคู่
โคตรหล่อโคตรรวยมาให้”

ลิลิตชอบผู้ชาย เรื่องนี้ครอบครัวเพื่อนฝูงต่างรู้ดีเพราะเขา
ไม่เคยปิด เขาส่งยิ้มกว้างให้ลูกน้อง เดินเข้าไปหาซ้ำ ๆ

“ตายซะเถอะเอ็ง!”

“ฮ่า ๆ ๆ” ศีลวิ่งวนไปทั่วร้าน ลิลิตหลุดยิ้ม เขาโกรธเจ้าเด็กนี้
ไม่ลงหรอก ปากดีไป ระวังเถอะ! จะเป็นเนื้อคู่ของเอ็ง

ตอนที่ 1

กระเช้าดอกไม้และกาแฟ

“ฝากไว้ได้เลยค่ะ”

ศิลปินนั่งมองกระเช้าดอกไม้ยิ่งใหญ่อลังการที่ลิลิตจัดมาให้
อย่างดี กับกาแฟแก้วพิเศษเพื่อทดแทนแก้วเมื่อวาน พร้อมคำสั่ง
กำกับมาว่าต้องพูดขอโทษพระพัฒน์ให้ได้

“คือผมมีเรื่องอยากคุยกับคุณพระพัฒน์ด้วยครับ” เขาแลกเปลี่ยน
บัตรผ่านประชาสัมพันธ์ด้านล่างขึ้นมา แต่เมื่อขึ้นมาถึงชั้นที่ยี่สิบห้า
พนักงานที่เคาน์เตอร์ด้านหน้าแจ้งให้เขาฝากของเธอไว้

“ได้นัดไว้ล่วงหน้าหรือเปล่าคะ” แม้สีหน้าจะดูยิ้มแย้มแต่
ดวงตาที่เหลือบมองชุดทำงานของเขาทำให้ศิลปินรู้ว่าทำไมเขาถึงไม่ได้
เข้าพบ

“เปล่าครับ” ตอนนี้เขาเริ่มทำใจแล้ว พี่ลิตคงเข้าใจน่าว่าเป็น
ถึงผู้บริหาร การเข้าพบคงทำไม่ได้ง่าย ๆ

“ถ้าอย่างนั้นต้องขอโทษด้วยนะคะ”

“ครับ” ศิลยอมจำนน เขาทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว ได้แต่หวังว่า การ์ดที่เขาบรรจุเขียนคำขอโทษมาอย่างดีจะแทนกันได้

“ยังไงผมฝากของให้คุณพี่ระพีพัฒน์ด้วยนะครับ”

“ค่ะ”

“มีอะไรหรือเปล่า” เสียงเพราะหูแต่ฟังดูมีอำนาจดั่งขี้ผึ้ง ศิลหันไปมอง หญิงสาวร่างสูงอยู่ในชุดสูททันสมัยเดินมาจากทางด้านหลังเขา ก่อนหยุดยืนที่หน้าเคาน์เตอร์

“มีคนมาส่งของให้คุณพี่ระพีพัฒน์ค่ะ”

ศิลถึงกับหน้าเหวอ เขามาขอพบไม่ได้มาส่งของ

“ให้คนยกเข้าไปข้างใน”

“ขอโทษครับ” ศิลตัดสินใจท้วง “คือผมมาขอพบคุณพี่ระพีพัฒน์ครับ ส่วนของนั้นผมนำมาด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นเชิญนั่งรอสักครู่ นะคะ ไม่นานเ็นใจว่าคุณก็มติดประชุมหรือเปล่า”

ศิลรู้ว่ามันเป็นคำแก้ตัวแต่เขาก็รู้สึกดีขึ้น ชายหนุ่มเดินไปนั่งยังโซฟาห่างออกไปตามคำเชิญของหญิงสาว เขาได้ยินเสียงคุยกันดังแว่ว ๆ

“ไม่เห็นแจ้งพี่ว่ามีคนมาขอพบคุณกิม”

“ไม่ได้นัดไว้ค่ะ อีกอย่าง...” ศิลทำเป็นไม่เห็นสายตาที่มองมาเหมือนต้องการบอกว่า อีกอย่าง...คนที่มาก็เป็นแค่พนักงานส่งของ เสียงของหญิงสาวที่เพิ่งเดินเข้ามา ยิ่งเบาลง “ถึงยังไงก็ต้องแจ้งเข้าไป คุณกิมสะดวกพบหรือไม่จะแจ้งออกมาเอง”

“ขอโทษค่ะ”

“เดี๋ยวก่อนพี่แจ้งคุณกิมให้ ชื่ออะไรได้บอกไหม”

“เอ็งไม่ได้ถามค่ะ” สีหน้าคนตอบจืดสนิท “แต่มีการดมาด้วย” การ์ดถูกยื่นให้คนถาม

“เดี๋ยวพี่โทร.บอก”

“ค่ะ”

สายตาศิลมมองหนังสือที่หยิบขึ้นมาอ่าน ท่าทางจืดจ๋อ แต่หูกางออกยิ่งกว่าเรดาร์ เขาตั้งใจฟังทุกคำ เออวะ ท่าทางพอมีหวัง แต่ถ้าจะพูดตามความจริงเมื่อครูเขาแอบโล่งอกที่ไม่ต้องพบ ตอนนี้เลยบอกไม่ถูกว่ารู้สึกดีใจหรือเสียใจ

“เชิญค่ะ” เพียงครูเดียวหญิงสาวที่มองเขาเป็นแค่คนส่งของซึ่งความจริงก็ใช่ เดินเข้ามาหาพร้อมกับยิ้มให้อย่างงดงาม ผายมือไปยังทางเดิน

เขาเดินตามประชาสัมพันธ์เข้าไป เดว่าชั้นนี้มีแต่ห้องทำงานผู้บริหารเพราะห้องทำงานแต่ละห้องใหญ่โตโอ้อ่า ศิลมมองผ่านกระจกใส ด้านในเหมือนห้องรับแขกขนาดใหญ่ มีเก้าอี้รับแขก มีโต๊ะทำงานตั้งอยู่หน้าประตูบานใหญ่อีกที คนที่นั่งข้างนอกน่าจะเป็นเลขานุการ ส่วนประตูนั้นคงเป็นห้องทำงานของผู้บริหารอีกที่มั้ง ศิลเดาไปเรื่อยเปื่อยจนคนนำทางหยุดเดิน

“เชิญค่ะ”

“ขอบคุณครับ”

ศิลเปิดประตูเข้าไป ภายในห้องกระจกคล้ายห้องที่เขาเห็นระหว่างทาง แต่ตกแต่งหรูหรากว่าเดิม มีชุดรับแขกขนาดใหญ่ มีมุมเครื่องดื่ม มีอุปกรณ์สำนักงานครบครัน หญิงสาวที่เขาเจอเมื่อครู่ลุกขึ้นจากโต๊ะทำงาน

“เชิญค่ะ คุณก็มีรออยู่แล้ว”

“ขอบคุณครับ” ศิลค์อมศิริชะให้ เดินผ่านประตูที่หญิงสาวเปิด
 รอเข้าไปด้านใน เขาอดคิดไม่ได้ว่าการเจอคนคนหนึ่งทำไมมันถึง
 ยากเย็นขนาดนี้

ห้องทำงานที่เขาเคยเห็นมา จากการตระเวนส่งกาแฟละแวกนี้
 ไม่ได้ครั้ง ไม่ซ้ำลิ ไม่ได้เสี้ยวของห้องนี้ ผนังเป็นกระจกกว้างมอง
 เห็นวิวสุดลูกหูลูกตา ทุกอย่างดูน่าตื่นตาตื่นใจไปหมด

“สวัสดี”

ศิลค์สะดุ้ง เขามัวแต่ตื่นตาตื่นใจไปกับสิ่งที่ได้เห็นจนลืมเจ้าของ
 ห้อง

“สวัสดีครับ” ศิลค์รีบยกมือไหว้

“พูดอะไรของคุณได้เลย” ชายหนุ่มรู้สึกตัวของเขาหดเล็ก
 เหลือเท่ากำปั้นไม้ขีด เขาเคยเจอแต่...

‘มีอะไรวะ’

‘ว่าไงมึง’

พอเจอประโยคทางการเข้าไปจึงได้แต่ยิ้มแห้ง รู้สึกเหมือน
 อาจารย์ฝ่ายปกครองเรียกเข้าไปพบ

ศิลค์ขยับเข้าไปใกล้อีกนิด วางกระเช้าดอกไม้กับแก้วกาแฟลง
 บนโต๊ะ

“ผมเอากระเช้าดอกไม้กับกาแฟมาฝาก...เอ๊ย! มาขอโทษเรื่อง
 เมื่อวานครับ ที่ผมเสียมารยาทกับคุณพีระพัฒน์ ต้องขออภัยเป็น
 อย่างสูง” อย่าคิดว่าเขาจะพูดประโยคหุรหุราเหล่านี้ได้เอง มันคือ
 สคริปต์ที่เจ้านายผมยวของเขาเขียนให้ท่องจำ นี่เขายังแอบตัดคำ
 ว่ากราบออกไปเพราะมันฝืนปากเกินไป

“ไม่ต้องขอโทษ ผมไม่ติดใจอะไร”

“ขอบคุณครับ” ศิลย์มกว้าง ไม่น่าเชื่อว่าจะรวดเร็วและ
ง่ายดายน่าที่เขาคิด

“แล้วคุณล่ะ ตีดีใจอะไรไหม”

“ไม่ครับ” เขาริบปฏิเสธ “ไม่ตีดีใจสักนิดตดตเดียว” ศิลลากลเสียง
ยาว ภายในใจคิดว่ารอดแล้วกู ไม่ต้องกลัวเจ้านายฆาตกรรมหมก
ร้านตามที่ขู่เอาไว้ก่อนมา

“ก็ดี” คนพูดพยักหน้า ดวงตามีแววพึงใจ ศิลลอสงสัยไม่ได้ว่า
ทำไมดวงตาคู่นั้นถึงได้แลดูเจ้าเล่ห์แปลก ๆ

“เพราะที่จริงคุณเรียกค่าเสียหายจากบริษัทผมได้ เรียกค่าเสีย
เวลา เสียโอกาส ค่าตกใจ ค่าอะไรก็แล้วแต่ ถึงไม่เคยได้ยินว่ามีใคร
ฟ้องร้องกรณีนี้มาก่อน แต่ถ้าจำไม่ผิดผมคิดว่ามันฟ้องได้ และน่าจะ
จะได้แพงกว่าค่าทำความสะอาดชุดกับรองเท้าของผม”

!!!

ศิลลอ้าปากค้าง เดี่ยวนะ จริงสิ! ตาลุงนี่เป็นเจ้าของบริษัท เขา
ก็ต้องเป็นผู้เสียหายสิ!

“รู้ไหมว่าทำกาแพพหรดใครนิดหน่อยไม่ผิดกฎหมาย เว้นแต่
คุณตั้งใจราดกาแพร้อน ๆ ใส่ผม”

ศิลมองรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ปนขำนั้น อิตาลุงนี่ร้ายชะมัด สมแล้ว
ที่เป็นคนรวย ้วยยย ทำไมเขาคิดไม่ถึงวะ ศิลลโวยวายอยู่ในใจแต่ครู่
เดียวก็ปลงตก เขาไม่ใช่คนเจ้าคิดเจ้าแค้น เขาจริง ๆ แล้วเขาไม่ตีดีใจ
เรื่องลิปต์ค้างสักนิดและยังรู้สึกที่ตัวเองเป็นฝ่ายผิดอยู่ดี

“ช่างมันเถอะครับ ว่าแต่...เสื่อกับรองเท้าคุณทำความสะอาด
ออกใหม่ครับ”

“ไม่ทราบ ผมส่งให้แม่บ้านทำ”

แม่เจ้า! ความสะดวกสบายของคนรวยมันเป็นแบบนี้เอง ศิลปพยายามทำหน้าที่ไม่ให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ในใจ

“ตกลงคุณอยากเรียกร้องค่าเสียหายไหม”

ชายหนุ่มเล็กคิ้ว แปลกใจนิดหน่อยที่อีกฝ่ายถาม นึกว่าเขาเสียรู้ไปแล้วเสียอีก

“ไม่ครับ” ศิลปปฏิเสธ ถึงรู้แล้วว่าทำได้ เขาก็ไม่มีความคิดนั้น อยู่ในหัวอยู่ดี “ผมแค่ตื่นเต้นนิดหน่อย คุณแย่กว่าอีก เป็อนทั้งเสื้อ ทั้งรองเท้า แถมดอกไม้กับกาแฟก็สภาพไม่สวยเลย”

ดวงตาที่มองตรงมายังเขาฉายแววพึงใจ คล้ายเจ้าตัวถูกใจในคำตอบของเขา

“แต่...” ศิลปก็ขึ้นมาได้เรื่องหนึ่ง

“ว่ามาสิ”

“ร้านที่ผมทำงานอยู่เช่าพื้นที่ของตึกที่เป็นของที่นี่ครับ จะต้องต่อสัญญาเดือนหน้า ผมไม่ได้ขอให้ต่อให้เลย อันนั้นแล้วแต่การพิจารณาตามความเหมาะสมเลยครับ แต่ผมอยากขอว่าอย่าให้เหตุการณ์เมื่อวานมีผลได้ไหมครับ ผมซุ่มซ่ามเองไม่เกี่ยวกับทางร้าน”

“พຽงนี้ให้เจ้าของร้านมาติดต่อได้เลย”

“ครับ!? พຽงนี้เหวอครับ!”

“ใช่ หรืออยากให้ผมรอ”

“ไม่ต้องครับไม่ต้อง เซ็นเลย” ศิลปยิ้มว่า เจ้านายเขาต้องพอใจกับข่าวดีนี้แน่ๆ

“ถ้าอย่างนั้นผมไม่รบกวนเวลาคุณพีระพัฒน์แล้วครับ ขอขอบคุณมากครับ” ศิลปยกมือขึ้นไหว้อย่างนอบน้อม อยากรีบไปบอก

ข่าวดีให้เจ้านายรู้ อีกอย่าง...อยู่ในห้องนี้นานๆ เขาอดอัดไม่ค่อย
ชินกับความหรรษาและอะไรที่เป็นทางการเท่าไร

“เดี๋ยว”

“ครับ?”

“ขอบใจสำหรับของ”

“ไม่เป็นไรครับ มันถูกกว่าค่าเสียกับค่ารองเท่าแน่ๆ เพื่อ
ทำความสะอาดไม่ออก” ศีลยิ้มทะเล้น เอาคำพูดของคนตรงหน้า
มาพูดบ้าง “แล้วก็ขอบคุณอีกครั้งนะครับที่ไม่ถือโกรธ เรื่องเอ๋อ...
เรื่อง...” ศีลอีกอัก

“เรื่องที่คุณเรียกผมว่าคุณลุง เรื่องที่ว่าผมใช้ของไม่ดี เรื่องที่
ว่าผมไม่ซ่อมบำรุง ตั้งใจปล่อยปละละเลยนะเหรอ”

“ฮ่าๆ” ศีลหัวเราะแก้มือ เขาโบกมือไปมา “ลุงที่ไหนจะหล่อ
ขนาดนี้ครับ” เขาพยายามยิ้มให้ร้ายเง้าเข้าไว้ คนอะไรจะจำแม่นจับ

“หึๆ”

“จริงๆ นะครับตั้งแต่ผมเจอผู้ชายด้วยกันมา คุณพี่ระพีพัฒน์
ถือว่าหล่อวัวตายควายล้มที่สุดแล้ว”

“นั่นคำชมเหรอ” คนถามขมวดคิ้วจ้องหน้าเขา

“ชมสิครับ”

“งั้นก็ขอบใจ แต่หวังว่าคราวหน้าที่เจอกัน...”

“ผมจะเรียบริ่อยที่สุดเลยครับ”

“หึๆ”

“ผมขอตัวกลับก่อนนะครับ สวัสดีครับ” ศีลรีบยกมือขึ้นไหว้
ก่อนที่อีกฝ่ายจะคิดอะไรออกอีก

“อืม”

เหมือนเป็นสัญญาณให้เขาเผ่น ศีลรีบเปิดประตู ก้าวออกจากห้องใหญ่โตนั้นอย่างรวดเร็ว

เขาส่งยิ้มให้เลขาสาวเมื่ออีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมอง “ผมกลับแล้วครับ ขอขอบคุณครับ” ศีลไม่ลืมว่าเขาได้เข้าพบพระพัฒน์ก็เพราะใคร “คะ ไชยดีนะคะ”

ชายหนุ่มเพิ่งเข้าใจคำว่า การแสดงออกที่ดีเป็นอย่างไร เขาไม่เห็นสายตาดูถูกหรือตัดสินเขาจากดวงตาคู่สวย คำพูดไพเราะสุภาพ รอยยิ้มเป็นมิตรแต่ไม่มากจนเกินไป และเขาเข้าใจคำว่าตัดสินคนจากภายนอกอีกครั้งเมื่อเดินผ่านหญิงสาวที่นั่งประจำเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ด้านหน้า สายตาที่มองมาตัดสินเขาไปแล้วโดยไม่รู้ว่าเขาเป็นใครหรือเป็นอย่างไร

ศีลไม่ได้คิดว่าเขาดีไปกว่าที่เห็น นั่นเพราะเขารู้จักตัวเองดี แต่มันแปลกที่คนที่ไม่รู้รู้จักเขาสักนิดเลือกที่จะตัดสินเขาทันทีจากภาพลักษณ์ภายนอกที่ได้เห็น

พ่อแม่ของเขาไม่ได้ร่ำรวยอะไร การทำงานส่งลูกสามคนเรียนไม่ใช่เรื่องง่าย เขาเรียนจบคณะเศรษฐศาสตร์มาจากมหา'ลัยของรัฐ แต่ในยุคที่นักศึกษาจบใหม่ล้นตลาด การหางานทำจึงไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้นเขาจึงพอใจแล้วที่ได้ช่วยแบ่งเบาภาระของพ่อแม่แม้จะเป็นแค่พนักงานส่งของร้านดอกไม้และกาแฟก็ตาม

“มีอะไรวะ” ศีลพยักพเปิดไปทางเจ้านาย เขาพกข้าวดีมาให้เต็มกระเป๋ แต่ทำไมสีหน้าเจ้านายถึงเหมือนปลาสำลักน้ำไม่มีผิด

“เรื่องตกลงนะ” จินหันมายิ้มให้เขา ยกนิ้วขึ้นต้นขอบแว่น

“อะไร เล่ามาเร็ว” ศิลชัยบเข้าไปใกล้เพื่อน เรื่องอย่างนี้ต้องกระซิบ

“เมื่อก็มีคนโทร.มาจากบริษัทที่ตึกนั้น บอกว่าอยากสั่งกาแฟให้ขึ้นไปส่งทุกเช้า”

“อ้าวก็เรื่องดีนี่ ทำไมพีลิตทำหน้าที่เป็นปลาสำลักน้ำแบบนั้นวะ”

“ก็คนที่ว่าเป็นเลขาของคุณพีระพัฒน์”

“แล้ว?”

“กาแฟที่ซ่งไปให้เป็นกาแฟคั่วพิเศษ พีลิตสั่งมาลองชิมดูคนเดียว เพราะมันแพง”

ศิลค่อย ๆ เบิกตากว้าง เขาเริ่มเข้าใจเรื่องราว

“คุณนิตเดี๋ยวด้วยนะ คุณเลขาเขาสั่งทุกวันด้วย เห็นว่าคุณพีระพัฒน์แบ่งให้ชิมแล้วติดใจ” จินยักคิ้วให้เขา

“ฮ่า ๆ ๆ” ศิลทนไม่ไหวจริง ๆ เขาปล่อยเสียงหัวเราะออกมาดังลั่น ก่อนรีบโยกตัวหลบเมื่อก้านดอกไม้ปลิวเข้าใส่

“ขำ เพราะเอ็งคนเดียว” ลิลิตส่งสายตาคาดโทษลูกน้อง เขากำลังเกิดอาการกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“ผมไม่เกี่ยว พีลิตไม่บอกไปละว่าตัวนี้ที่ร้านไม่ได้ขาย”

“พีลิม ไม่กล้าปฏิเสธด้วย” คนตอบสารภาพเสียงอ่อย ศิลกับจินลอบสบตากัน พวกเขาถลันขำเกือบตาย

“เอาน่าพี แลกกับได้ต่อสัญญาร้านอาหารนี้ก็ถือว่าคุ้มนะ”

“อะไรนะ! พรงนี้! แน่เหรออ”

“ผมได้ยินมากับหู คุณพีระพัฒน์บอกผมเอง เขาให้เป็นค่าปลอบขวัญที่ผมติดอยู่ในลิฟต์” ศิลเล่าเรื่องที่คุยกับเจ้าของตึกให้

ทุกคนฟัง

เมื่อศีลเล่าจบ ทั้งเพื่อนทั้งเจ้านายทำตาปริบ ๆ ก่อนเสียงหัวเราะจะระเบิดออกมา

“ข้อบ้อพอกันทั้งร้าน”

ลิลิตสายศิระชะ เขาหัวเราะอย่างอารมณ์ดี บางจังหวะของชีวิตก็ไม่ได้ราบรื่นเสมอไป แต่ในเรื่องแย่ก็ยังมีเรื่องดีซ่อนอยู่ อย่างน้อยเขาก็จะได้ทำงานที่รักต่อไปอีกสามปีโดยไม่ต้องรอลุ้นว่าจะได้ต่อสัญญาไหม จะมีร้านใหม่ยื่นข้อเสนอเข้ามาแทนที่หรือเปล่า แค่นี้ก็นับว่าดีแล้ว

“จากนี้ไปก็ฝากร้านด้วยนะ”

“ครับผม”

ลิลิตยิ้มกว้าง งานที่รัก คนที่รัก แค่นี้ชีวิตก็น่าพอใจแล้ว

ตอนที่ 2 เร็วทันใจ

ศิลปินให้ประชาสัมพันธ์ที่นั่งอยู่

หนึ่งอาทิตย์ที่แะเวเวียนขึ้นมาส่งกาแฟทำให้คู้หน้ากันมากขึ้น หญิงสาวยิ้มมุมปากเป็นการทักทาย ก่อนพยักหน้าให้เขาเป็นอันรู้กันว่าเข้าไปส่งได้เลย

ศิลปินก็ใจไม่แน่ใจว่าควรเข้าไปไหม เมื่อเห็นพระพัฒน์ยืนอยู่ที่โต๊ะของเขา แต่เมื่อคิดว่าเขามาส่งกาแฟ รีบเข้าไปรีบออกมาแล้วก็แล้วกัน ดีกว่ายืนแก้ ๆ กัง ๆ อยู่ด้านหน้า ชั้นยี่สิบห้าค่อนข้างเป็นส่วนตัว การยืนต่อคิวจะเป็นเป้าสายตาตามาก เมื่อคิดได้อย่างนั้นศิลปินจึงตัดสินใจเดินผ่านประตูกระจกที่ถูกเปิดค้างเอาไว้เข้าไปด้านใน

ใบหน้าซีดเผือดของพี่รุ่งบวกับสีหน้าเคร่งเครียดของชายหนุ่มที่ยืนอยู่ทำให้เขาขมวดคิ้ว เริ่มคิดว่าตัวเองเข้ามาผิดจังหวะเสียแล้ว

“ติดต้อยังไม่ได้เหรอ”

“คะ ยังไม่มีใครรับสาย ขอโทษนะคะรู้ๆ ไม่น่าลงตารางนัดพลาดเลย” สีหน้าคนพูดทุกขร้อนใจ ศิลจึงไม่กล้าเดินเข้าไปใกล้ เขาหยุดเดินยืนรออยู่ห่าง ๆ พี่รุ่งเห็นเขาแล้วแต่ไม่ได้พูดอะไร ส่วนคุณพีระพัฒน์หันหลังให้จึงไม่เห็น

“อิกยี่สิบนาที” ร่างสูงยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา “คุณอยู่ประสานงานทางนี้ผมจะออกไปเลย หาทางติดต่อคุณโจเซฟให้ได้ ผมจะรีบไปให้เร็วที่สุด”

“คะ”

“ผมน่าจะถึงช้ากว่าเวลานัดชั่วโมงหนึ่ง หาวิธีพูดกับคุณโจเซฟให้เข้าใจหรือต่อสายมาที่ผม เราพลาดนัดครั้งนี้ไม่ได้”

“คะคุณกิม”

“ผมไปส่งไหมครับ” ศิลโพล่งออกไปแล้วได้แต่ยิ้มแห้งเมื่อสายตาสองคู่หันมามอง โดยเฉพาะสายตาดูๆ ของพีระพัฒน์

“ไม่เป็นไร ผมมีคนขับรถ” ยังดีที่ร่างสูงมีแก้ใจตอบเขา

“เดี๋ยวครับ” ศิลตัดสติใจเรียกก่อนร่างสูงจะเดินผ่านไป

“แต่ผมพาไปทันนัดนะครับ เต็มที่ก็ช้าไม่เกินสิบนาที”

ดูเหมือนมันจะได้ผลเพราะร่างสูงหยุดเดิน หันกลับมามองเขา

“ทันเหรอ”

“ชั่วคราวผมปิดแป๊บเดียว” ศิลยิ้มกว้างมั่นใจในความสามารถของตัวเอง

“มอเตอร์ไซค์! ตกลง ไปกันเลย”

ตาลุงจะตื่นตื่นทำไมวะ คนส่งของไม่ขี่มอเตอร์ไซค์ให้ขับเบนซ์ส่งหรือไง ศิลได้แต่นินทาในใจแต่ที่แสดงออกไปคือการยิ้มรับ

“ครับ” ศิลปินเดินไปที่โต๊ะวางแก้วกาแฟ เขายิ้มให้กำลังใจหญิงสาว เหตุผลหนึ่งที่ทำให้เขากลับมาบ๊อบบี้ที่พอที่จะโพล่งออกมา ก็เพราะสีหน้าเสียใจของพี่สาวผู้แสนใจดี ถ้าทุกอย่างราบรื่นก็คงสบายใจขึ้นมาก

“ขอบใจนะ” เสียงพูดดังแผ่วเบา ศิลปินให้กำลังใจก่อนเดินกลับไปหาคุณเจ้าของตึก เขาเดินตามอีกฝ่ายออกไปด้วยฝีเท้าที่รวดเร็ว

...

“นี่ครับ” ศิลปินหิ้วหมวกกันน็อกสำรองส่งให้ เขามีติดรถไว้เสมอ คนรับทำสีหน้าแปลก ๆ

“เร็วครับเดี๋ยวไม่ทัน”

“อืม”

ศิลปินขอบคุณเจ้าของตึกสวมหมวกกันน็อกเรียบร้อยแล้วจึงเร่งอีกฝ่าย “ขึ้นมาเลยครับ”

ท่าทางขึ้นมอเตอร์ไซด์ของชายหนุ่มไม่ถึงกับเงอะงะแต่ก็ยังน่ารำคาญสำหรับเขา ศิลปินต้องพยายามซ่อนรอยยิ้มเอาไว้

“พร้อมนะครับ”

“พร้อม”

เขาสตาร์ทรถรออยู่แล้วเมื่ออีกฝ่ายบอกว่าพร้อมก็ขี่ออกไปได้ในทันที ศิลปินมอเตอร์ไซด์มาตั้งแต่สมัยเรียนมหา'ลัย เขาจึงรู้ว่าคนซ้อนมีอาการอย่างไรจากการบังคับรถ

“อย่าเกร็งสิครับ”

“อะไรนะ!” เสียงตะโกนฝ่าเสียงลม

“ผมบอกว่าอย่าเกร็ง นั่งสบาย ๆ ครับ จับไว้จะได้ไม่ตก”

“จับอะไร”

ศิลปินก็เงยจอธิบายว่าจับตรงไหนได้บ้าง เพราะการพุดผ้าลม และหมวกกันน็อกในสถานการณ์ที่เขาต้องใช้สมาธิแบบนี้เป็นเรื่องลำบาก

“ถอดเอาผมก็ได้ครับ”

มือของพีระพัฒน์แตะที่เอวของเขา เขาจนถ้าเขาซึ่งแหกโค้งตอนนี้คนซ้อนท้ายอาจลอยหายไปเลย ศิลปินใจยาวขึ้นก็เงยจพุดให้เสียเวลา เขาปล่อยมือข้างหนึ่งออกจากแฮนด์รถ จับมือของพีระพัฒน์ดึงให้โอบมาด้านหน้า คนนั่งหลังไม่ทันระวังตัวแผ่นอกจึงกระทบเข้ากับแผ่นหลังของเขา มือข้างนั้นทำท่าจะดึงออกศิลปินจึงกดเอาไว้

“นั่งดี ๆ ครับเดี๋ยวตก”

“อย่าจับรัดมือเดี๋ยว” แต่เสียงตะโกนตอบดันไปคนละเรื่อง

“ไม่ต้องห่วงครับผมชำนาญ” ศิลปินปล่อยมือข้างเดิมดึงอีกข้างให้ถอดเอาเขาไว้ มันก็แค่นี้เองยากอะไรนักหนา

...

“จอดข้างหน้า”

“ไม่เป็นไรครับผมส่งถึงที่เลย” ศิลปินตอบ เขาเลี้ยวรถเข้าไปในโรงแรม จอดเทียบด้านหน้าประตูทางเข้า

“ขอบใจมาก คุณกลับได้เลยเดี๋ยวผมหาทางกลับเอง”

“ครับ” ศิลปินยกหน้า รับหมวกกันน็อกมาจากข้างสูง มองตามแผ่นหลังของชายหนุ่มไป จึงได้เห็นสายตาของพนักงานโรงแรมที่มองพีระพัฒน์เช่นกัน โธ่เอ๊ย! เขาน่าจะคิดให้มากกว่านี้ น่าจะจอดข้างหน้าโรงแรมตามที่อีกฝ่ายบอก ทำภาพลักษณ์คนรวยเสียหาย

หมด

ในขณะที่เขากำลังโอดครวญด้วยความรู้สึกผิด คนรวยก็มีวิธีจัดการในแบบที่เขาคิดไม่ถึง เมื่อคนเปิดประตูโรงแรมเปิดประตูให้พีระพัฒน์ ธนบัตรใบละห้าร้อยบาทถูกส่งให้ อากาศคอบแข็งของพนักงานเปลี่ยนไปทันที หัวแทบจะโค้งลงไปถึงหัวเข่า ศีลได้แต่ส่ายหน้า เป็นคนรวยมันคืออย่างนี้เอง

เมื่อร่างสูงลับตาไปแล้ว ศีลจึงเริ่มคิดว่าเขาจะเอาอย่างไรดี ไหน ๆ ก็มาส่งแล้วร้อรับกลับเลยก็ได้วะ เดี่ยวจะหาว่าไม่มีน้ำใจ แต่ก่อนอื่นต้องโทร.ขอเจ้านายก่อน

“พี่ลิตวันนี้มีสิ่งของอีกทีป้าย ๆ ไซ้ใหม่ ผมขออุ้ทำธุระสักสองสามชั่วโมงนะ ตัดเป็นเวลาพักไปเลยก็ได้”

[พี่กำลังด่าเองอยู่เนี่ย ไปส่งกาแฟยังไม่งของเองจะหายไปเลย]

“ผมมาส่งคุณพีระพัฒน์”

[ส่ง? ส่งยังไม่งวะ]

“ส่งยังไม่งวะพี่ก็ขี่มอเตอร์ไซด์มาส่งสิ ผมก็ไม่ค่อยรู้เรื่องหรือเหมือนคุณลุงจะจำวันนัดผิดเลยเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น ผมเลยอาสาบึ่งมาส่ง”

[ทำดีมาก งั้นไม่ต้องรีบ เสร็จเมื่อไหร่ค่อยกลับ]

“แหมมม” ศีลลากเสียงยาว

[เอาน่า เดี่ยวเองกลับมาพี่ให้กินกาแฟฟรีเป็นการตรกรางวัล]

ศีลขมวดคิ้วเข้าหากัน “มันก็ฟรีทุกวันอยู่แล้วหรือเปล่าวะพี่ลิต”

[แล้วได้กินไหม]

“ได้”

[นั่นไง]

“เอางี้เลยเหรอ!”

[ฮา ๆ ๆ แค่นั้นจะจัดดอกไม้อยู่]

“ไหนว่าด่าผมอยู่”

[จัดไปด่าไปได้ สกิลคนเรามันถึง]

ศิลปินหิวระขำเจ้านาย เขากดวางสายก่อนหย่อนโทรศัพท์ลงในกระบะเป่า ซีร็ดไปหาที่จอดในลานจอดรถมอเตอร์ไซค์ของโรงแรม

ชายหนุ่มเดินทะเลจากลานจอดรถเข้ามาภายใน เริ่มคิดว่าเขาโง่หรือเปล่าวะ เบอริโทร.ก็ไม่มีไลน์ก็ไม่มีแล้วจะเจอกันได้อย่างไร แต่พระพัฒน์ไม่ได้เอารถมาต้องเดินออกทางประตูหน้าสิ งั้นก็นั่งดักรอที่ลิโอบบี้ก็แล้วกัน

ชายหนุ่มแวะเข้าห้องน้ำ เขาถอดเสื้อเชิ้ตออกเหลือเพียงเสื้อยืดสีขาวด้านใน คงพอไหวมั้ง เสื้อยืดกับกางเกงยีน รองเท้าผ้าใบ ถึงจะดูเก่าไปนิดก็สมัยนิยมน่า

ศิลปินเดินตรงไปยังลิโอบบี้ โชคดีที่ไม่ใช่โรงแรมห้าดาวเขาจึงพอกลมกลืนกับแขกที่มาพัก ชายหนุ่มเลือกที่นั่งใกล้กับประตูทางออก จะได้เห็นพระพัฒน์ชัด ๆ ผ่านไปพักใหญ่มีชายหนุ่มในชุดทำงานเสื้อเชิ้ตขาวแบบสุภาพกับกางเกงสีดำเข้มเข้ามานั่งด้วย เห็นแล้วศิลปินชักไม่อยากรนั่งอยู่ตรงนี้ ตัวเขาไม่เข้ากับบรรยากาศรอบข้างเอาเสียเลย

...

ชายหนุ่มเริ่มหาวเป็นระยะเมื่อเวลาผ่านไปเกินชั่วโมงครึ่ง เขาเริ่มคิดว่าหรือพระพัฒน์จะกลับไปแล้ว แต่ก่อนจะถอดใจวางสูงก็ปรากฏตัวขึ้น

ศิลย์มกว้างริบลุกขึ้นยืน ชายหนุ่มจะได้เห็นเขา ร่างสูงชะงัก
สีหน้าแปลกใจก่อนเดินตรงเข้ามาหา

“ยังไม่กลับหรือ”

“มาด้วยกันก็ต้องกลับด้วยกันสิครับ ถึงผมไม่ใช่คนสุพรรณแต่
เลือกรักกันเต็มร้อย”

“หึ ๆ” คนฟังยิ้มมุมปาก

“กลับเลยไหมครับ” น้ำเสียงของศิลร์ว่าเรียง พยายามทำตัวให้ดู
สดชื่น เขาไม่อยากจะให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าเป็นภาระ อยากรู้ว่าเขาเต็มใจ
หรือ

ดวงตาของพีระพัฒน์จ้องเขานิ่ง ศิลชมวดคิ้วเข้าหากัน มีอะไร
หรือเปล่า

“อ้อจ”

“ครับ” เสียงตอบรับนอบน้อมดังขึ้นใกล้ ๆ ศิลหันไปมองที่มา
ของเสียง ผู้ชายที่นั่งโซฟาตัวเดียวกับเขายืนอยู่ไม่ห่างกัน

“ซีรทมอเตอร์ไซค์เป็นไหม”

“เป็นครับ”

“งั้นซีรมอเตอร์ไซค์กลับบริษัทให้ที เอกุญแจรถผมขับกลับ
เอง”

“ได้ครับ” คนพูดยื่นกุญแจรถให้ด้วยท่าทางนอบน้อม “รถจอด
อยู่ลานจอดชั้นสี่ครับ อักษร A จอดอยู่แถวหน้าสุดเห็นชัดครับ”

ศิลคิดว่าคำว่าหน้าตักดังเพลิงยังน้อยไปสำหรับเขา มันควร
เป็นเสียงเอฟเฟกต์ของกระจกรวงกราวมากกว่า ชายหนุ่มยื่นเอื้อ
จนไม่เห็นว่าร่างสูงยื่นมือมาข้างหน้า

“ขอกุญแจรถหน่อย”

“ครับ?”

“กุญแจรถ”

“อ้อ ไม่ใช่ใครครับผมขับกลับเองดีกว่า” สติของเขาเพิ่งกลับ
 เข้าร่าง ถ้าเหตุการณ์ครั้งก่อนน่าอายแล้วครั้งนี้ก็ไม่ต่างกันเลย

“เอามาเถอะ ผมคงรู้สึกไม่ดีถ้าให้คุณกลับไปเอง”

“แต่...”

“อย่าดี้อ”

“ครับ” ศीलอยากบอกว่าเขาไม่ได้ดี้อแต่เขาอาย! อยากเผ่นไป
 ให้ไกล ๆ เหลือเกิน คนรวยก็ต้องมีคนขับรถสิวะ ดันซื้อบ๊องนั่งรออยู่
 ได้ คิดอะไรอยู่วะกู

“จอดรถตรงไหนครับ” เสียงที่พูดกับเขานอบน้อม ศीलรีบตอบ
 รู้สึกกระดากชอบกลที่มีคนค้อมศีรษะให้

“ไปกันเถอะ” มือใหญ่แตะหลังเขาดันให้ออกเดิน ศीलยิ้มแห้ง
 ไม่อยากสบตาสักนิด อายไว้ยอายยย

...

“ผมขับให้ไหมครับ” ศीलรีบเสนอตัวเมื่อเดินมาถึงที่รถ ดวงตา
 ของเขาลุกวาว แม่เจ้า! รถอะไรทำไมมันหรูหรานขนาดนี้

“ขับเป็นหรือ”

“เป็นสิครับ ผมขับคล่องพอ ๆ กับขี่มอเตอร์ไซด์เลย” ศीलอวด
 ตัว

“งั้นอย่าเลยผมขับเอง” กุญแจรถที่ยื่นมาให้ถูกดึงกลับไปอย่าง
 รวดเร็วจนเขาหน้าเหวอ

“เดี๋ยว!~ผมขับเป็นจริง ๆ นะครับ”

“ขึ้นรถ ผมไม่เสี่ยงกับการให้คุณเอารถไปชนแน่” คนพูดเดิน

อ้อมไปฝั่งคนขับ กดรีโมทก่อนเปิดประตูรถขึ้นไปนั่ง

ศิลปินทำหน้าที่ยิ้มมอง เหนะ ดูถูกกันอย่างนี้หรือ ทำคุณ
บูชาโทษชัด ๆ แบบนี้ต้องเจอกันหน่อย ศิลปินเจ้าเล่ห์ก่อนเปิดประตู
รถขึ้นไปนั่ง

“ไปนั่งอะไรตรงนั้น!”

“ก็คุณพี่ระพัฒน์บอกให้ผมขึ้นรถ” ศิลปินทำตาซี้อ เขากะพริบตา
สามปริบแถมให้ด้วย เอนหลังฟังเบาะสบายใจ แฮ่ม...ข้างหลัง
นี่มันกว้างขวางดีจริง ๆ

“ผมไม่ใช่คนขับรถ”

“ใช้สิครับ คุณพี่ระพัฒน์บอกว่า ‘ผมขับเอง’ ผมได้ยินเต็ม
สองหู”

สีหน้าคนฟังชวนหัวเราะมาก ศิลปินต้องพยายามกลั้นขำกลัวจะ
ถูกโกรธไปมากกว่านี้ แต่จู่ ๆ ใบหน้านั้นก็เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มกว้าง
ก่อนจะตามมาด้วยเสียงหัวเราะ

“ทำไมถึงกวนแบบนี้”

“ก็คุณพี่ระพัฒน์ดูถูกผมก่อน”

“ขอโทษ ผมไม่ได้ดูถูกแต่ผมกลัวรถพังจริง ๆ คุณขับรถน่ากลัว
มาก”

“คุณรู้หรือเปล่าว่าจากออฟฟิศคุณมาที่นี่ ถึงเป็นมอเตอร์ไซด์
ก็ต้องใช้เกือบลีสิบนาทีก่อน ผมซึ่งพาคุณมาได้ภายในยี่สิบห้านาทีมันก็
ต้องเป็นแบบนี้แหละ”

“เข้าใจแล้ว” คนพูดเสียงอ่อนลง “แปลว่าปกติไม่ได้ขับแบบนี้”

“เปล่าครับ ก็ขับแบบนี้แหละ” ศิลปินหน้าตาตาย

“ฮ่า ๆ ๆ” ร่างสูงหัวเราะเสียงดัง “ขอโทษที่พูดออกไปแบบนี้”

แล้วก็ขบใจมากที่ช่วย”

“ไม่เป็นไรครับ คุณพระพัฒน์ก็ช่วยพวกผมเรื่องสัญญาบ้าน”

“เรียกภีมก็พอ”

“คุณภีม” ศีลทวนคำ

“ย้ายมานั่งข้างหน้าเถอะ”

“ครับ” ศีลยอมแต่โดยดี เขาแก้งไปอย่างนั้นเอง

“คุณชื่ออะไรผมยังไม่รู้เลย” คำถามแรกหลังจากเขาย้ายที่นั่ง

และรถเคลื่อนออกจากลานจอดเรียบร้อย

“ศีลครับ ตัวเดียวกับศีลธรรม”

“ชื่อจริงล่ะ”

ศีลแหม่ปากเข้าหากันก่อนคลายออก สูดลมหายใจลึก ๆ

เตรียมพร้อม “ก็ชื่อนั้นแหละครับ”

“ชื่อจริงก็ศีลเหร่อ”

“เปล่าครับ ชื่อจริงว่า ศีลธรรม”

!!!

“ผมไม่โกรธหรือครับถ้าจะหัวเราะ ไม่ต้องกลั้นไว้มันไม่ตีต่อ
สุขภาพ” ศีลมองสีหน้าคนฟังด้วยความสงสาร เขาเจอมาเยอะแล้ว
เรื่องแค่นี้สบายมาก

“ขอโทษ” เสียงพูดขลุ่ยหลัก เพราะคนพูดกลั้นเสียงหัวเราะไว้
ไม่อยู่

“ต้องขอบคุณพ่อแม่ผมครับ เพราะถึงหน้าตาผมไม่หล่อ บ้าน
ไม่รวย เรียนนั้น ๆ ไม่โดดเด่น แต่ไม่เคยมีใครลืมนผมเลย”

“ฮ่า ๆ ๆ” พระพัฒน์ขำแบบหยุดไม่อยู่จริง ๆ

“เห็นไหม เดี่ยวคุณภีมก็จะไม่ลืมชื่อผมเหมือนกัน”

“มีใครบอกใหม่ว่าคุณเป็นคนตลก”

“นั่นจุดเด่นผมเลยครับ ผันมาตลอดว่าต้องมีแฟนสวย”

“เกี่ยวอะไรด้วย”

“อ้าว คุณก็มีไม่เคยได้ยีนหรือครับว่าคนตลกมักได้แฟนสวย
โกหกกันชัด ๆ”

“หึ ๆ”

“ว่าแต่...งานเรียบร้อยไหมครับ” ศิลเกือบลืมเรื่องนี้

“เรียบร้อยดี”

“ถามได้ไหมครับว่าทำไมคุณถึงต้องมาเอง”

“คนที่มาพบเป็นเจ้าของสิทธิบัตรตัวหนึ่งที่บริษัทต้องการนำมาผลิต มีคนแย่งชิงกันหลายเจ้า แต่ยังไม่มีการได้คำตอบ คิดว่ากำลังพิจารณาหาข้อเสนอที่ดีที่สุดอยู่ ผมได้ข่าวว่าคุณโจเซฟมาพักก่อนเมืองไทยเลยถือโอกาสนัดเจรจากรอบ ถ้าอยากได้เราก็ต้องแสดงให้เห็นว่าเขาสำคัญ”

“โดยการที่ผู้บริหารมาพบด้วยตัวเองใช่ไหมครับ” ศิลเริ่มเข้าใจ
“ใช่”

“แล้วทำไมถึงติดต่อไม่ได้ครับ” เขาอดข้องใจไม่ได้ ถ้าไม่รับโทรศัพท์มือถือก็น่าจะโทร.เข้าห้องพักของโรงแรมได้

“คุณโจเซฟลงไปว่ายนน้ำ เพิ่งได้รับโทรศัพท์ตอนขึ้นไปแต่งตัวก่อนเวลานัดครู่เดียว แต่โชคดีที่เรามาช้าไม่ถึงสิบนาที กลายเป็นว่าชนะใจคุณโจเซฟเพราะเรื่องนี้”

“ยังไงครับ”

“ก่อนหน้าผมจะมาถึง คุณรุ่งโทร.หาคุณโจเซฟ บอกถึงความผิดพลาดที่เกิดขึ้น บอกว่าผมกำลังนั่งมอเตอริไซด์ไป คิดว่าช้ากว่า

เวลานัดไม่มาก ขอโทษและอยากขอให้รอ สงสัยประทับใจที่ผมยอม
นั่งมอเตอร์ไซด์มา มันเป็นการแสดงออกถึงการแก้ปัญหาและการ
ให้ความสำคัญกับเขา”

“โชคดีจัง”

“ต้องขอใบศีล ถ้าพลาดคราวนี้ทางโน้นอาจจะมองว่าเรา
ไม่มีความรับผิดชอบ เรื่องแบบนี้มันส่งผลไปถึงเรื่องอื่นด้วย”

“ไม่เป็นไรครับ ช่วยได้ผมก็อยากช่วย”

“แล้วอยู่รอผมแบบนี้ไม่เป็นไรหรอก”

“ไม่เป็นครับ ผมโทร.บอกเจ้านายแล้ว พี่ลิตบอกลให้อยู่รอคุณ
гим” เขาขอเอาความดีเข้าเจ้านายสักนิด เพื่อจะมีผลในการต่อ
สัญญาในครั้งต่อไป ถึงแม้อีกฝ่ายไม่ได้อยากให้อยู่รอก็ตาม

“ต้องกลับไปทำงานเลยไหม พอมีเวลาสักชั่วโมงหรือเปล่า”

“คุณгимมีอะไรหรือเปล่าครับ”

“ผมอยากเลี้ยงข้าวขอบคุณ”

“ไม่เป็นไรครับ”

“ให้ผมเลี้ยงเถอะ ผมได้งานนี้มาก็เพราะคุณ อยากกินอะไร
แพงแค่ไหนก็ได้ บอกมาเลย”

“ผมต้องกลับไปทำงานแล้วครับ หายมาหลายชั่วโมงเพื่อมี
งานเข้ามาใหม่”

“งั้นก็หลังเลิกงาน”

“ที่ร้านปิดสองทุ่มครับ กว่าผมจะเก็บร้านกันเสร็จก็เกือบสอง
ทุ่มครึ่ง ผมว่าดีไปสำหรับมือเย็น”

“ตกลง สองทุ่มครึ่งเจอกัน”

“อย่าเลยครับผมกลับไปกับเพื่อนด้วย ไม่อยากทิ้งให้กลับบ้านเอง”

“ก็ชวนเพื่อนไปด้วย”

“ไม่เป็นไรจริง ๆ ครับ แต่ถ้าคุณก็มีอยากตอบแทนผมจริง ๆ ผมขออะไรอย่างหนึ่งได้ไหมครับ”

“ขอมาสิ”

“อาจจะฟังดูเป็นคนขี้เสือก...เอ๊ย! สอดรู้สึดเห็นไปนิด แต่ผมได้ยินแว่ว ๆ ว่าพี่รุ่งทำงานพลาด ผมรู้ว่ายังไปถึงก็ต้องตำหนิบ้างแต่อย่าดูเยอะได้ไหมครับ ถือว่าตอบแทนผม”

ดวงตาที่หันมามองเขาเต็มไปด้วยความประหลาดใจและพอใจ แม้ไม่มีคำพูดหลุดออกมา

“ไม่ต้องห่วงผมไม่ตำหนิอยู่แล้ว คุณรุ่งเป็นผู้หญิงเก่ง ทำงานได้ดีมาก คนเรามีสิทธิ์พลาดกันได้”

“ขอบคุณครับ”

“ขอบคุณผมทำไม”

“เออนั่นสิครับ”

“ฮ่า ๆ ๆ นายนี้มันจริง ๆ เลยให้ตาย”

“คุณก็มีสบถเป็นด้วย!” ศิลเบิกตากว้าง เจ้าของชื่อเจียบกริบหันมามองเขาดู ๆ ศิลคอย่น ลืมตัวอีกแล้วกู

“มันก็ต้องมีบ้างอยู่แล้ว เวลาที่เรารู้สึกสบายใจ สะดวกใจ”

“ครับ” ศิลรับคำเสียงอ่อย เพราะมัวแต่จ้อยที่เปลอทำตัวสนิทสนมเกินไป จึงไม่ทันประมวลผลคำพูดของพี่ระพัฒน์ให้ดี

“หึ ๆ”

เสียงหัวเราะขำทำให้ศิลเงยหน้าขึ้นมองคนขับ พี่ระพัฒน์หันมาสบตาเขา ดวงตาคู่นั้นเต็มไปด้วยรอยยิ้ม ศิลจึงยิ้มมาก่อนที่ดวงตาคู่นั้นจะหันกลับไป

ชายหนุ่มมองออกไปนอกหน้าต่างรถ กำลังคิดว่า การนั่งรถ
หรูหราให้ความรู้สึกแตกต่างออกไปไหม แต่เขาได้คำตอบว่ามันก็
เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับนั่งกับใครมากกว่า ถึงเขาเพิ่งเคยเจอกับ
พระพัฒน์ แต่เขาคิดว่าผู้ชายคนนี้ไม่เลวเลย เสียดยที่อีกฝ่ายอยู่
สูงกว่าเขาถึงยี่สิบห้าชั้น การเป็นเพื่อนกันคงเป็นไปได้ ผู้บริหาร
กับคนส่งของฟังเข้ากันพิลึก!

ศีลหัวเราะออกมาเบา ๆ